

POSTANOWIENIE

Dnia 20 września 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Antoni Bojańczyk

po rozpoznaniu w dniu 20 września 2024 r.
w Izbie Karnej na posiedzeniu bez udziału stron (art. 535 § 3 k.p.k.),
sprawy **A. K.**,
skazanego z art. 62 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r.
o przeciwdziałaniu narkomanii,
z powodu kasacji wniesionej przez prokuratora
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Szczecinie
z dnia 14 lipca 2023 r., sygn. II AKa 109/23,
zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w Szczecinie
z dnia 29 grudnia 2022 r., sygn. III K 138/22,

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. obciążyć Skarb Państwa kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

[J.J.]

UZASADNIENIE

A. K. został oskarżony m. in. o to, że w okresie od stycznia 2021 roku daty bliżej nie ustalonej do dnia 10 marca 2021 roku w S., województwa [...], działając w krótkich odstępach czasu, w ramach czynu opisanej w punkcie I, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz czyniąc sobie z popełnienia przestępstwa stałe źródło dochodu, wspólnie i w porozumieniu z P. Z. oraz innymi nieustalonymi dotychczas osobami, wbrew przepisom art. 33-35, art. 37. art, 40 i art. 40a ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, uczestniczył w obrocie znacznej ilości środków odurzających w postaci marihuany o łącznej wadze co najmniej 33 kg z której to łączną ilość co najmniej 20 kg 838.17 g przechowywał wraz z P. Z. w mieszkaniach przy ul. Ł. oraz ul. Z. celem ich wydania innym nieustalonym dotychczas osobom zaś co najmniej 10 kg przekazał wraz z ww. już uprzednio innym nieustalonym osobom oraz uczestniczył w obrocie znacznej ilości środków odurzających w postaci kokainy o łącznej wadze netto co najmniej 26,99 gram, które to ww. środki odurzające w postaci marihuany i kokainy przyjął wraz z P. Z. uprzednio od nieustalonych dotychczas osób celem dalszej odsprzedaży za nieustaloną dotychczas kwotę pieniędzy, to jest o czyn z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz.U.2020.2050 t.j. z dnia 2020.11.19) w zw. z art. 12 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. (pkt IV aktu oskarżenia).

Sąd Okręgowy w Szczecinie wyrokiem z dnia 29 grudnia 2022 r., sygn. III K 138/22 uznał A. K. winnym przestępstwa polegającego na tym, że w okresie od daty bliżej nie ustalonej do dnia 10 marca 2021 roku w S., województwa [...], działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz czyniąc sobie z popełnienia przestępstwa stałe źródło dochodu, wspólnie i w porozumieniu z P. Z. . wbrew przepisom art. 33-35, art. 37, art, 40 i art. 40a ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, uczestniczył w obrocie znacznej ilości środków odurzających w postaci marihuany o łącznej wadze 20 kg 384.42 g, którą przechowywał wraz z P. Z. w mieszkaniach przy ul. Ł. oraz ul. Z, celem ich wydania innym nieustalonym dotychczas osobom, to jest przestępstwa z punktu IV aktu oskarżenia z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to przestępstwo na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy

z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., wymierzył mu karę 3 (trzech) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności i karę grzywny w liczbie 200 (dwustu) stawek dziennych w kwocie po 150 (sto pięćdziesiąt) złotych każda (pkt 4); na podstawie art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 1 i 2 k.k. połączył kary grzywny wymierzone oskarżonemu A. K. i orzekł wobec niego karę łączną grzywny w liczbie 210 (dwustu dziesięciu) stawek dziennych w kwocie po 150 (sto pięćdziesiąt) złotych każda (pkt 7); zaliczył na poczet kary pozbawienia wolności orzeczonej wobec A. K. okres zatrzymania od 25 maja 2021 r. godz. 11:00 do dnia 26 maja 2021 r. godz. 15:17 (pkt 8); na podstawie art. 70 ust. 4 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii, w związku z czynem opisany w pkt 4 orzekł nawiazkę w kwocie 25.000 (dwudziestu pięciu) tysięcy złotych wobec A. K. na rzecz Stowarzyszenia M.", Poradni Profilaktyczno - Konsultacyjnej w S., przy ul. M. (pkt 9); zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe (pkt 12).

Po poddaniu tego wyroku kontroli apelacyjnej na skutek środków odwoławczych wniesionych m. in. przez obrońcę A. K. Sąd Apelacyjny w Szczecinie wyrokiem z dnia 14 lipca 2023 roku, sygn. II AKa 109/23 uchylił zawarte w pkt 7 części dyspozytywnej wyroku rozstrzygnięcie w przedmiocie kary łącznej grzywny, i zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

- uniewinnił oskarżonego A. K. od popełnienia przestępstwa przypisanego mu w punkcie 4 jego części dyspozytywnej wyroku sądu *a quo*,

- w punkcie 3 jego części dyspozytywnej z opisu czynu przypisanego P. Z. wyeliminował ustalenia, że oskarżony ten działał wspólnie i w porozumieniu z A. K. oraz, że z popełnienia przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu, zwrot „celem dalszej odsprzedaży za nieustaloną dotychczas kwotę pieniędzy” zastąpił zwrotem „celem wydania innym nieustalonym osobom”, z kwalifikacji prawnej tak opisanego przestępstwa i z podstawy wymiaru kary wyeliminował art. 65 § 1 k.k., i orzeczoną karę pozbawienia wolności obniżył do 3 (trzech) lat i 10 (dziesięciu) miesięcy, a orzeczoną karę grzywny do 150 (stu pięćdziesięciu) stawek dziennych grzywny przyjmując, że jedna stawka dzienna grzywny wynosi 150 (sto pięćdziesiąt) złotych,

- uchylił zawarte w punkcie 9 jego części dyspozytywnej orzeczenie w przedmiocie nawiązki orzeczone wobec A. K. ,

- obniżył orzeczoną wobec oskarżonego S. Z. w punkcie 6 jego części dyspozytywnej kary pozbawienia wolności do 6 (sześciu) miesięcy.

W pozostałym zakresie zaskarżony wyrok został utrzymany w mocy. Sąd rozstrzygnął także o wydatkach za postępowanie odwoławcze.

Kasację od tego wyroku wniósł Naczelnik [...] Wydziału Zamiejscowego Departamentu do Spraw Przestępczości Zorganizowanej i Korupcji Prokuratury Krajowej w Szczecinie, który w oparciu o przepisy art. 519 § 1 k.p.k. art. 520 § 1 k.p.k., art. 523 § 3 k.p.k. zaskarżył wyrok w części - w zakresie uniewinnienia oskarżonego A. K. od popełnienia przestępstwa z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. - na niekorzyść oskarżonego, na podstawie art. 523 § 1 k.p.k., art. 427 § 2 k.p.k. wyrokowi temu zarzucając:

rażące naruszenie przepisów prawa procesowego, tj. art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. w zw. z art. 2 § 2 k.p.k. i art. 4 k.p.k., art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. i art. 5 § 2 k.p.k., mające wpływ na treść orzeczenia, polegające na przeprowadzeniu nierzetelnej kontroli odwoławczej, w sposób odbiegający od standardów kontroli instancyjnej, poprzez dokonanie dowolnej, wybiórczej i sprzecznej z zasadami prawidłowego rozumowania, wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego oceny materiału dowodowego, zaniechania ujawnienia w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy, w sposób podyktowany obowiązkiem dochodzenia prawdy, nie rozważenia wszystkich okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego, a w szczególności zaniechania rzetelnej oceny zeznań świadka A. K. 1 opisującego zachowanie oskarżonego A. K. podczas czynności w dniu 10 marca 2021 r., jak również nieprawdziwych i nieprzekonywujących wyjaśnień oskarżonych A. K. i P. Z. oraz dokonania nieprawidłowej oceny dowodów w postaci opinii z zakresu genetyki sądowej z dnia 18 stycznia 2022 r. uzupełnionej ustną opinią z dnia 18 listopada 2022 r., jak również protokołów przeszukania pomieszczeń mieszkania mieszkalnego położonego w S. przy ul. Ł. oraz osoby P. Z. z dnia 10 marca 2021 r.

czym naruszono nakaz dokonania prawdziwych ustaleń faktycznych, zaniechania wnikliwego, rzetelnego, wyczerpującego i logicznego z jednoczesnym uwzględnieniem wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego uargumentowania przekonania Sądu odwoławczego o wiarygodności lub niewiarygodności tych dowodów, co w następstwie doprowadziło do niesłusznego zastosowania reguły *in dubio pro reo* i w konsekwencji doprowadziło do zmiany wyroku Sądu I instancji i niesłusznego uniewinnienia oskarżonego A. K. od popełnienia zarzuconego mu czynu z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

W konkluzji nadzwyczajnego środka zaskarżenia jego Autorka wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 14 lipca 2023 roku, sygn. akt II Aka 109/23 w części - w zakresie uniewinnienia oskarżonego A. K. od popełnienia przestępstwa z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i przekazanie sprawy Sądowi Apelacyjnemu w Szczecinie do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja wniesiona przez oskarżyciela publicznego okazała się oczywiście bezzasadna, co uzasadniało jej oddalenie w trybie przewidzianym w przepisie art. 535 § 3 zd. pierwsze k.p.k.

W pierwszej kolejności tytułem porządkującej uwagi ogólnej należy podkreślić, że postępowanie kasacyjne — i to również w układzie procesowym, w którym (tak jak w niniejszej sprawie) dochodzi do orzekania reformatoryjnego przez organ drugiej instancji i wydania orzeczenia ekskulpującego podsądnego od odpowiedzialności karnej (por. zaskarżony pkt II.a wyroku Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 14 lipca 2023 r., sygn. II Aka 109/23) — nie powinno być traktowane jako kolejna instancja o charakterze apelacyjnym, tj. jako postępowanie dublujące funkcje i zadania postępowania zwykłego (postępowania apelacyjnego). Innymi słowy kontestowanie wyroku sądu odwoławczego w nadzwyczajnym środku zaskarżenia wymaga do skarżącego respektowania wymogów przewidzianych dla tego środka, co w praktyce przekłada się na obowiązek wykazania wystąpienia na

etapie rozpoznania sprawy przez sąd *ad quem* znacznie poważniejszych uchybień niż uchybienia o poziomie właściwym dla postępowania odwoławczego (skatalogowane w przepisie art. 438 pkt 1-4 k.p.k.). Ustawodawca znacznie bardziej rygorystycznie skalibrował podstawy kasacyjne w stosunku do zwyczajnych podstaw apelacyjnych. Podstawą sformułowania nadzwyczajnego środka zaskarżenia może bowiem (poza uchybieniami zaliczanymi do kategorii bezwzględnych przyczyn odwoławczych) oprzeć się na uchybieniu polegającym na cyt.: „rażącym naruszeniu prawa”, w dodatku konieczne jest wykazanie w nadzwyczajnym środku zaskarżenia, że uchybienie to miało istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia (art. 523 § 1 zd. pierwsze k.p.k.).

Do zmaterializowania się tego rodzaju uchybień, wskazanych w *petitum* kasacji wniesionej od wyroku z dnia wyroku Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 14 lipca 2023 r., sygn. II AKa 109/23, nie doszło.

Wbrew bowiem temu, co się twierdzi w kasacji, sąd odwoławczy w sposób respektujący dyrektywy składające się na ustawową zasadę swobodnej oceny dowodów trafnie doszedł do wniosku, że ocena zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego nie pozwala na wyeliminowanie alternatywnych wersji zachowania oskarżonego A. K. m. in. w dniu 10 marca 2021 r., w którym także miało dojść do zarzuconego mu w akcie oskarżenia czynu i przypisania oskarżonemu czynu polegającego na tym, że „w okresie od daty bliżej nie ustalonej do dnia 10 marca 2021 roku w S., województwa [...], działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz czyniąc sobie z popełnienia przestępstwa stałe źródło dochodu, wspólnie i w porozumieniu z P. Z. , wbrew przepisom art. 33-35, art. 37, art. 40 i art. 40a ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, uczestniczył w obrocie znacznej ilości środków odurzających w postaci marihuany o łącznej wadze 20 kg 384.42 g, którą przechowywał wraz z P. Z. w mieszkaniach przy ul. Ł. oraz ul. Z. celem ich wydania innym nieustalonym dotychczas osobom (przestępstwa z punktu IV aktu oskarżenia z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.)”.

Analiza zaprezentowana przez Sąd Apelacyjny w Szczecinie nie wykazuje błędów w pryzmacie zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, bowiem rację ma sąd *ad quem*, że wszechstronna ocena wszystkich przeprowadzonych w sprawie dowodów dokonana z uwzględnieniem ich wzajemnego relacji prowadzi do wniosku, że w sprawie w istocie materializują się niedające się usunąć wątpliwości co do sprawstwa A. K. (art. 5 § 2 k.p.k.) przestępstwa uczestniczenia w obrocie znaczną ilością środków odurzających (art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii), zaś poszlaki w sprawie nie tworzą zamkniętego łańcucha, prowadzącego do jednego tylko możliwego wniosku w zakresie ustaleń faktycznych, tj. do wniosku o sprawstwie oskarżonego A. K. odnośnie czynu zarzuconego mu w pkt. IV aktu oskarżenia.

W ocenie materiału dowodowego przeprowadzonej przez sąd odwoławczy — wbrew temu co twierdzi się w kasacji wniesionej przez prokuratora — nie sposób dopatrzeć się artykułowanego w kasacji naruszenia przepisów art. 5 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k. czy art. 410 k.p.k. Uwzględniając w sposób kompleksowy wszystkie dowody przeprowadzone w sprawie i dokonując ich drobiazgowej, szczegółowej analizy w kontekście sprawy mającej od strony dowodowej charakter wybitnie poszlakowy, Sąd Apelacyjny w Szczecinie trafnie uznał, że łańcuch poszlak nie jest pełny w tym sensie, że uwzględnienie wszystkich jego ogniw prowadzi do niepodważalnego i koniecznego wniosku o sprawstwie oskarżonego A. K. .

W sposób detaliczny instancja odwoławcza wykazała, dlaczego respektująca zasady określone w art. 7 k.p.k. ocena dowodów otwiera drogę do odmiennych interpretacji i innych wariantów (wersji) przebiegu zdarzeń z dnia 10 marca 2021 r. oraz zarzuconego w akcie oskarżenia uczestniczenia przez A. K. we współsprawstwie z P. Z. (od daty bliżej nieustalonej do dnia 10 marca 2021 r.) w obrocie znacznej ilości środków odurzających w postaci marihuany o łącznej wadze 20 kg 384.42 g, którą przechowywał wraz z P. Z. w mieszkaniach przy ul. Ł. oraz ul. Z. w S. celem ich wydania innym nieustalonym dotychczas osobom (czyn z pkt IV-go aktu oskarżenia, pkt 4 wyroku sądu *meriti*), zaś przeprowadzone w sprawie dowody analizowane w pryzmacie dyrektyw określonych w art. 7 k.p.k. dają asumpt

do przyjęcia odmiennych interpretacji, niżli ta forsowana przez oskarżyciela publicznego w akcie oskarżenia.

W zaprezentowanej w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia obszernej i szczegółowej ocenie dowodów relewantnych dla sprawstwa A. K. (s. 40-48 uzasadnienia wyroku Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 14 lipca 2023 r., sygn. II AKa 109/23) nie sposób dopatrzeć się nie tylko rażącego naruszenia przepisów procedury powołanych w kasacji, ale nawet zwykłego, mającego niekasacyjny charakter, naruszenia tych przepisów. Zasadniczą kwestią jest tutaj z oczywistych względów kwestia prawidłowej, korespondującej z dyrektywami stypizowanymi w art. 7 k.p.k., oceny zgromadzonych w sprawie dowodów.

Sąd *ad quem* podał w tym zakresie w uzasadnieniu wyroku z dnia 14 lipca 2023 r., sygn. II AKa 109/23 — w sposób odpowiadający wymogom art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. — osiem zasadniczych argumentów odnoszących się do wszystkich doniosłych z punktu widzenia odpowiedzialności karnej oskarżonego A. K. dowodów (oraz okoliczności wynikających z tych dowodów), wskazując na to, że nie pozwalają one na dokonanie kategorycznych ustaleń przemawiających za tym, że obecność i zachowanie oskarżonego A. K. w dniu 10 marca 2021 r. (a także ślady biologiczne ujawnione na folii zabezpieczonej w mieszkaniu P. Z.) może być wytłumaczona j e d y n i e tym, że A. K. w inkryminowanym okresie wskazanym w akcie oskarżenia uczestniczył w obrocie znacznej ilości środków odurzających w postaci marihuany o łącznej wadze 20 kg 384.42 g, którą przechowywał wraz z P. Z. w mieszkaniach przy ul. Ł. oraz ul. Z. celem ich wydania innym nieustalonym dotychczas osobom.

Są to w kolejności: (1) wyjaśnienia oskarżonych; (2) notatka urzędowa z dnia 11 marca 2021 r. (k. 2-2a), z której wynikało, że przyczyną obserwacji mieszkania przy ulicy Ł. były informacje dotyczące j e d y n i e P. Z. i podejrzenia jego udziału w handlu narkotykami i przynależności do zorganizowanej grupy przestępczej; w zainteresowaniu policji nie był natomiast A. K. (*podkr. — SN*); (3) okoliczności dotyczące przekazania rolki z folią: samo w sobie na udział A. K. w obrocie narkotykami nie mogło to wskazywać; bowiem nie ujawniono żadnego dowodu, który podważyłby wyjaśnienia A. K. w tym zakresie; (4) wskazywana przez świadka

A. K. 1 kwestia wypowiedzi A. K. w chwili interwencji policji, tj. podanie, że czeka na kolegę, że nie wie gdzie ten dokładnie mieszka i podanie innego nazwiska kolegi niż nazwisko Z.; (5) dowód z ujawnionych śladów biologicznych na foliowym worku znalezionym w mieszkaniu na przy ul. Ł.); (6) intensywny zapach ujawnionej w mieszkaniu na ulicy Ł. marihuany; (7) logowanie się telefonu A. K. w okolicach ulic Ł. i Z. w S.

Sąd odwoławczy w sposób obszerny i przekonujący, zgodny z przepisem art. 7 k.p.k. (oraz dyrektywami wynikającymi z art. 2 § 2 k.p.k. i art. 4 k.p.k.), wyjaśnił dla każdego z tych dowodów (bądź okoliczności wynikających z oceny dowodów przeprowadzonych w sprawie), dlaczego ich kompleksowa ocena, dokonana we wzajemnym powiązaniu, nie może prowadzić do koniecznego wniosku o sprawstwie oskarżonego w zakresie czynu opisanego w pkt. 4-ym wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 29 grudnia 2022 r.

Bezzasadne jest artykułowane w kasacji stanowisko, że sąd *ad quem* cyt.: „przy wyrokowaniu nie rozważył wszystkich okoliczności, przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonych, a w szczególności zaniechania rzetelnej oceny zeznań świadka A. K. 1 opisującego zachowanie oskarżonego A. K. podczas czynności w dniu 10 marca 2021 r., jak również nieprawdziwych i nieprzekonywujących wyjaśnień oskarżonych A. K. i P. Z. oraz dokonania nieprawidłowej oceny dowodów w postaci opinii z zakresu genetyki sądowej z dnia 18 stycznia 2022 r. uzupełnionej ustną opinią z dnia 18 listopada 2022 r., jak również protokołów przeszukania pomieszczeń mieszkalnia mieszkalnego położonego w S. przy ul. Ł. oraz w szczególności osoby P. Z. z dnia 10 marca 2021 r. czym naruszył art. 4 k.p.k., jak również art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k.”.

Przeprowadzona przez sąd odwoławczy ocena dowodów miała charakter kompleksowy, zostały przezeń uwzględnione — jak powiedziano — wszystkie dowody istotne z punktu widzenia ewentualnego przypisania odpowiedzialności karnej A. K. .

Odnosząc się li tylko przykładowo do okoliczności, na które oskarżyciel posiłkowy powołuje się w tym fragmencie kasacji, należało w sposób skondensowany wskazać na to, że: sąd odwoławczy dokonał drobiazgowej oceny

wszystkich wyjaśnień oskarżonych (składanych tak na etapie postępowania przygotowawczego, jak i w postępowaniu pierwszoinstancyjnym przed Sądem Okręgowym w Szczecinie) i słusznie wskazał na to, że brak jest jakiegokolwiek punktu zaczepienia w tych depozycjach dla budowania wersji o istniejącym pomiędzy oskarżonymi porozumieniu dotyczącym uczestniczenia przez A. K. w obrocie znacznej ilości środków odurzających w postaci marihuany o łącznej wadze 20 kg 384.42 g.

Kwestie związane z zabezpieczonymi na folii śladami biologicznymi był przedmiotem uważnej analizy ze strony sądu przeprowadzającego kontrolę apelacyjną, który trafnie wywiódł w tym zakresie, że „A. K. wyraźnie wskazywał, że raz lub dwa razy przebywał w mieszkaniu na ulicy Ł., a tym samym mógł swój ślad na jakimś worku pozostawić [...] [P. Z.] [...] stwierdził, że A. K. był w mieszkaniu na ulicy Ł. chyba raz lub dwa razy. Brak jest zatem podstaw do negowania tego faktu tylko na podstawie jednej nieprecyzyjnej wypowiedzi [A. K.] w czasie pierwszego przesłuchania. [...] oskarżeni P. Z. i A. K. znali się od wielu lat, a tym samym fakt pobytu w mieszkaniach wynajmowanych przez jednego z nich nie może dziwić. Zresztą skoro A. K. bywał także w mieszkaniu przy ulicy Z. gdzie P. Z. faktycznie mieszkał, to nie sposób wykluczyć nawet takiej sytuacji, w której A. K. dotknął jakiś worek w owym mieszkaniu, a później został on przeniesiony przez P. Z. do mieszkania przy ulicy Ł. [...] należy podkreślić, że w worku ze śladem A. K. nie ujawniono narkotyków, a tym samym nie sposób uznać aby kwestia ta przesądzała o jego związku z obrotem środkami odurzającymi. Zresztą nawet gdyby w owym worku ujawniono narkotyki to nie przesądzałoby to o tym, że A. K. dotknął worek dopiero w momencie gdy owe narkotyki w nim były [...] Sam w sobie zatem fakt ujawnienia śladu biologicznego A. K. na worku foliowym ujawnionym w mieszkaniu przy ulicy Ł., na pewno nie mógł być tym elementem, który przesądziłby o możliwości uznania, że A. K. brał udział w obrocie środkami znalezionymi w wymienionym wyżej mieszkaniu”.

Odnosząc się zaś do kwestii przedmiotów zatrzymanych przy osobie P. Z. w dniu 10 marca 2021 r., to należy powiedzieć, że ujęcie tego zagadnienia w nadzwyczajnym środku zaskarżenia świadczy dobitnie o tym, że to nie

rozstrzygnięcie sądu odwoławczego, ale kasacja oparta została na cyt.: „nie rozważ[eniu] wszystkich okoliczności, przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonych”.

Pisze bowiem Autorka kasacji, że cyt.: „na fakt, że ustalenia Sądu II instancji iż jedynym celem oskarżonego P. Z. było przekazanie niewielkiej ilości marihuany A. K. są błędne wskazuje zarówno ilość pakunków, jak również ich łączna masa” (*podkr. — SN*). I we wcześniejszym akapicie: cyt.: „Sąd II instancji w uzasadnieniu wyroku całkowicie sprzecznie z ustalonym stanem faktycznym stwierdził, że przy P. Z. w momencie jego zatrzymania ‘ujawniono także pakunki narkotyków o niedużej wadze’. Należy zaznaczyć, że w momencie zatrzymania oskarżonego P. Z. ujawniono przy nim torbę termiczną z napisem „K.” z zawartością foliowego pakunku o kształcie owalnym z zawartością suszu roślinnego koloru brunatno-zielonego o masie brutto ok. 547,60 grama, jak również dwanaście pakunków owalnych z zawartością suszu roślinnego barwy brązowo-zielono-brunatnej o masie brutto 47,2 grama. Oznacza to, że w momencie zatrzymania przy oskarżonym ujawniono łącznie 594,80 grama środka odurzającego w postaci marihuany, co niewątpliwie nie stanowi, jak to wskazuje Sąd II instancji pakunku narkotykowego ‘o niedużej wadze’. Jak wynika z uzyskanej w toku postępowania opinii z zakresu chemii działkę handlową marihuany może stanowić nawet 0,5 g tego narkotyku. Oznacza to, że dla osoby palącej każdego dnia po 0,5 g marihuany ilość zabezpieczonej od oskarżonego P. Z. w momencie jego zatrzymania byłaby wystarczająca na 3 lata i 3 miesiące ($[594,8 \times 2]/365$). Analogicznie ilość taka byłaby wystarczająca na rok dla co najmniej 3 osób palących po 0,5 g, marihuany każdego dnia. Ponadto jak już wykazano zabezpieczona przy oskarżonym P. Z. marihuana była zapakowana w jeden duży pakunek i 12 małych pakunków poporcjowaną w sposób typowy dla handlu narkotykami”.

Argumentacja prokuratora ma doniosłe znaczenie, bowiem — gdyby tylko miała się okazać trafna — mogłaby zdyskredytować założoną przez sąd odwoławczy wersję przebiegu zdarzeń, w myśl której A. K. oczekiwał na dostarczenie mu przez oskarżonego P. Z. porcji narkotyku. Ale twierdzenie oskarżyciela publicznego, że sąd *ad quem* „całkowicie sprzecznie z ustalonym

stanem faktycznym stwierdził, że przy P. Z. w momencie jego zatrzymania ‘ujawniono także pakunki narkotyków o niedużej wadze’ ” może zostać uznane za prawdziwe tylko w sytuacji dokonania wybiórczej oceny zgromadzonych w sprawie dowodów. Wszak z protokołu przeszukania osoby (P. Z.), odzieży i podręcznych przedmiotów (k. 6-7 akt), protokołu oględzin rzeczy zabezpieczonych podczas przeszukania P. Z. w dniu 10 marca 2021 r. (k. 45 akt) oraz opinii [...] z dnia 28 kłóra 2021 r. wydanej na podstawie badań chemicznych wykonanych w Laboratorium Kryminalistycznym KWP w S. (k. 324v akt) wynika, że 12 opakowań foliowych marihuany zabezpieczonych w kieszeni kurtki P. Z. stanowiło „od 27 do 55 działek handlowych”. Uwzględnienie zatem wszystkich przeprowadzonych w sprawie dowodów (czego wymaga powołany w kasacji art. 410 k.p.k.) prowadzi do wniosku, że A. K. jako osoba używającą tego narkotyku każdego mogła — tak jak to ustalił sąd *ad quem* — oczekiwać przy ul. Ł. na przyniesienie mu porcji marihuany (którą w małych porcjach handlowych miał przy sobie P. Z. w momencie zatrzymania przez funkcjonariuszy Policji).

W kasacji wniesionej przez oskarżyciela publicznego twierdzi się m. in., że instancja odwoławcza dokonała cyt.: „[...] wybiórczej i sprzecznej z zasadami prawidłowego rozumowania, wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego oceny zeznań świadka A. K. , który to zeznał, że A. K. w chwili interwencji Policji wskazał że czeka na kolegę, że nie wie gdzie ten dokładnie mieszka i podał inne nazwiska kolegi niż nazwisko Z.”. Jednak opory w identyfikacji kolegi (najemcy mieszkania w S. przy ul. Ł.) mogły przecież wynikać z tego, że A. K. oczekiwał na przyniesienie przez P. Z. porcji narkotyku i dlatego właśnie zmierzał do ochrony tożsamości kolegi, nie udzielając funkcjonariuszom Policji dokładnych i prawidłowych danych Z..

Ma rację zatem instancja odwoławcza w zakresie oceny tego dowodu, gdy twierdzi że cyt.: „[n]ie świadczy [to] jednak automatycznie o świadomości ilości narkotyków znajdujących się w mieszkaniu, o przyniesieniu folii w celu zapakowania narkotyków czy zamiarze uczestniczenia w transakcji narkotykowej”. Dostarczenie folii P. Z. (w celu, który podał A. K. , tj. do pakowania mebli) i oczekiwanie na dostarczenie porcji narkotyku wzajemnie się nie wyklucza i

bynajmniej nie prowadzi do koniecznego wniosku o zasłanianiu się przed odpowiedzialnością za udział w transakcji narkotykowej, trudno też zaakceptować tezę Autorki kasacji wypowiedzianą w kontekście analizy zachowania A. K. przy czynności legitymowania, iż „[s]kładanie nieprawdziwych oświadczeń bez żadnego racjonalnego powodu jest całkowicie nieracjonalne i sprzeczne z zasadami współżycia społecznego, jak również doświadczeniem życiowym”. Sąd odwoławczy w sposób przekonywający wskazał, dlaczego A. K. kluczył w zakresie podania tożsamości znajomego i podał imię A. i inne nazwisko (por. zeznania funkcjonariusza CBŚP-S.A. K. 1 k. 243v akt).

Reasumując należało stwierdzić, że kontrola kasacyjna zaskarżonego wyroku Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 14 lipca 2023 r., sygn. II AKa 109/23, którym to wyrokiem uniewinniono oskarżonego A. K. od zarzutu popełnienia przestępstwa opisanego w pkt. IV aktu oskarżenia nie wykazała, aby argumentacja leżąca u podstaw tego rozstrzygnięcia była wynikiem bądź to rażąco sprzecznej z art. 7 k.p.k. analizy dowodów, bądź też wybiórczego oparcia się tylko na części zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego (naruszenie art. 410 k.p.k.), która miałaby *in casu* prowadzić do „wygenerowania” wątpliwości, które dało się usunąć.

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu, o kosztach sądowych za postępowanie kasacyjne rozstrzygając na podstawie art. 636 § 1 k.p.k. w zw. z art. 637a k.p.k.

[J.J.]

[a.ł.]

